Homenatge

Ana Díaz-Plaja

...Però segur que ens farem amics

Juli Palou

Havia de tractar el tema de l'amistat en un seminari adreçat a mestres. Feia dies que hi donava voltes; en realitat el que més em preocupava era trobar referents literaris que m'ajudessin a exemplificar el que volia dir. Quan ja havia esgotat els meus recursos, vaig recórrer a l'Ana. Ho feia sovint. Només ens separaven dues portes de despatx i, en canvi, ens unien moltes hores de treballar plegats preparant algun tema de l'assignatura que compartíem a la universitat o elaborant guies didàctiques per al Teatre Nacional de Catalunya. Quan li vaig explicar el cas, no va trigar ni un segon a treure del seu armari un conte, *Regaliz*.

Un conill i un gat (Jorge i Óscar) es troben de tant en tant al parc i mengen regalèssia i beuen llimonada. Un dia es pregunten què hi ha al cel, aquest lloc on anem quan ens morim. El que més els atabala és no saber si quan hi vagin es reconeixeran. Després de donar-hi voltes, arriben a concloure que potser no es reconeixeran, però, tot i això, segur que es faran amics. Aquesta descoberta els tranquil·litza tant que a partir d'aquest moment ja només es preocupen del que és important, és a dir: saber qui portarà al cel la regalèssia i qui la llimonada.

Aquell dia, com molts altres, l'Ana em va donar la resposta que jo necessitava. Així que vaig apartar les altres referències literàries que ja tenia al cap i em vaig quedar amb aquesta senzilla, clara i tendra història que protagonitzen un conill i un gat. Quina grandesa la de la literatura infantil! La sessió del seminari va anar molt bé i *Regaliz* es va convertir des d'aquell dia que vaig recórrer a l'Ana en una de les meves lectures preferides. No cal que us digui quin dia vaig agafar el llibre com mai no l'havia agafat, ni quin dia el vaig llegir com mai no l'havia llegit, ni per quin motiu no trobava el moment d'apartar els ulls de la pàgina en què el conill pregunta «¿No ens reconeixerem?» i el gat respon sense cap mena de dubte: «No, però segur que ens farem amics». Soc incapaç d'imaginar que no pugui ser així... •

> “Ens unien moltes hores de treballar plegats preparant algun tema de l'assignatura que compartíem a la universitat o elaborant guies didàctiques per al Teatre Nacional de Catalunya”